

Stadsretten i Kjøbenhavn samt om Forandring i Forordning om Hof- og Stadsretten af 15de Juni 1771, § 6.

Mødet hævet Kl. 3, 20".

104. Møde.

Torsdagen den 7de April 1881, Kl. 1.

Sekretæren, J. Steffensen, oplæste Protokollen for forrige Møde; denne blev derefter understrevet.

Formanden (Krabbe): Den herværende kejserlige russiske Gesandt Hs. Exc. Baron Mohrenheim har tilsendt mig en Skrivelse, hvori han efter Keiserens Raalæg udtaler Keiserens Raahjælpelse af de Tilkjendegivelser af Deltagelse, hvormed Folkethinget i Anledning af den rystende Eildragelse, som saa dybt og smertelig har ramt hele det russiske Rige, har hædret den bortgangne Keisers Minde og hilset Hs. Majestæts Regjerings-Tiltrædelse. „Det Hs. Majestæt“, hedder det fremdeles i Gesandens Skrivelse, „vedtjender sig, at det saaledes for Dagen lagte Sindelag har fuldt Krav paa Ruslands oprigtige Erkjendilighed, har det behaget Allerhøiøstsamme naadigt at befale mig at bringe saavel i Hans som i Hendes Majestæt Keiserindens Navn det høie Folkething en dybsøt Tak.“

Deres Majestæter Keiseren og Keiserinden af Rusland ville altid fra dette Things Side følges af de varmeste Ønsker for deres Vel.

(Thingsgets Medlemmer rejste sig).

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Handel med samt Opbevaring og Anvendelse af Gifte og andre for Sundheden farlige Stoffer.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 263 ff).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Beth: Det foreliggende Lovforslag berører et Omraade, som jeg for mit Vedkommende allerede tidligere, da vi behandlede en anden Sag her i Thinget, som har nogle Tilknætningspunkter til denne, har erkjendt for at have Krav paa Lovgivningsmagtens Opmærksomhed, og som efter Omstændighederne kan berettigede Lovgivningsmagten til at skride kraftigt ind. Der indeholdes saaledes i det foreliggende Lovforslags § 14 en Række Bestemmelser, som gaa ud paa at sikkre Statsborgerne imod, at der, om jeg maa bruge det Udtryk, i deres Fødemidler eller i deres Klædningsstykker eller i andre Brugsgjenstande paa-snes dem farlige Stoffer, uden at de vide det, som kunne være skadelige baade for Liv og Sundhed. Jeg tror, at det vistnok fra alle Sider maa billiges, at der træffes virksomme Foranstaltninger mod, at noget Saadant kan finde Sted. — Med Hensyn til den Opgave, som Lovforslaget i det Hele taget har tilknyttet sig, og som jeg tror har en Karakter, som jeg nys forsøgte at gjengive, da gaar Lovforslaget en noget anden Vej, end man tidligere er gaaet i vor Lovgivning, og jeg tænker navnlig her paa Straffelovens § 290. — Straffelovens § 290 gaar ud paa at gjøre det personlige Ansvar til Hovedsagen, idet den bestemmer, at, anvender Nogen Gifte eller andre farlige Stoffer til Bæver, der ere bestemte til Forhandling eller Benyttelse af Andre, paa en saadan Maade, at Sundheden udsættes for Fare, saa straffes han paa den Maade og med de Straffe, som nærmere ere angivne i Paragrafen. Det er altsaa det personlige Ansvar, som er det fremtrædende i Straffelovens § 290 paa det Omraade, paa hvilket det foreliggende Lovforslag bevæger sig. Lovforslaget er derimod, uden iøvrigt paa nogen Maade at ophæve Straffelovens § 290, tværtimod, det forudtæller, at den bliver staaende ved Magt, dog gaaet en nogen anden Vej, idet det søger at forebygge den Fare, som formentlig kan være tilstede, ved en Række Forholdsregler, der maa betegnes som at være af præventiv Karakter, Forskrifter, der altsaa gaa ud paa at nærmere Forholdsregler, der, naar de blive iagttagne, skulle forhindre, at ved Uforsigtighed eller paa anden Maade saadanne farlige Stoffer, som der kunde være Tale om, komme i en saadan Berøring med Mennesker, at der deraf kunde flyde Ulemper, det være sig af den ene eller den anden Beskaffenhed, enten man vilde tænke sig med dødeligt Udfald eller dog skadelige for Sundheden. Jeg beklager, at, saavidt mig bekjendt, findes der ikke iblandt dette Things Medlemmer nogen egentlig sagkyndig paa dette Omraade, og jeg for min Person er meget langt fra at kunne udgive mig for at være en saadan. Det er derfor noget vanskeligt at behandle saadanne Ting, fordi man ikke her i Thinget, mig bekjendt, har den Sagkundskab til sin Naadighed, som kunde være særdeles ønskelig, hvad der vistnok maa erkjendes fra